

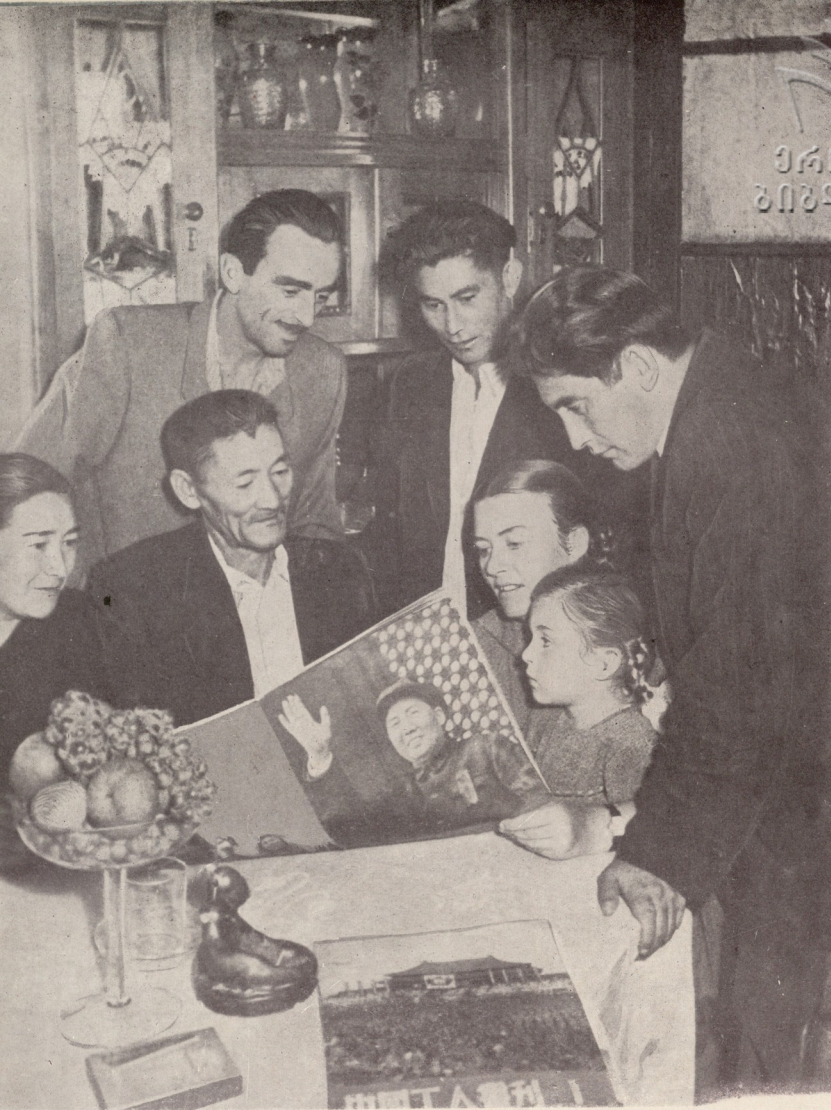
619
1956/2

დროშა

№ 11 - ნოემბერი 1956

საბჭოთავი

ჩაქველ მგაიეებს შორის 35 წელიწადი ცხოვრობს და შრომის ჩინელს კო უერი, რომელიც საქართველოში 1919 წელს ჩამოვიდა პეინიდა.

საქართველოში ცხოვრების პერიოდში კო უერი შევიდა საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის რაგებში. ამასთან ერთად იგი გახდა ავიო საქმისა და სასოფლო-სამეურნეო მანქანებს სპეციალისტი. განსაკუთრებული ენერჯითი და შინაძიებათ ივა სასოფლო-სამეურნეო საქმეს სწავლობდა. სწორედ ამიტომ კო უერი ამ დარგში ერთერთი გამოცდილ სპეციალისტი იყოლებდა. იგი პრაქტიკა წელიწადი ლენინის სა'ელმობს ჩაქვის ჩაის საბჭოთა ეურნეობაში მოავარ მექანიკოსად შეუიბის.

საქართველოში ჩამოსვლის პირველ წლებში კო უერმა ცოლად შეირთო ჩაის ფ ბრიკის თანამშრონელი ედენე კუეიშვილი. შრომისა და ოკ ზისმოუკარულმა ცოლ-ქმრმა აღზარდეს სამი შვილი. ქალ-შვილმა თამარმა დაამთკრა სტალიას სახელობის თბილისის სახელწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიურია ფაკულტეტი. უფროსმა ვაჟმა გივამ ბათუმის სედაგოფური ინსტიტუტი და მასწავლებლად დაიწყო მუშაობა ოჩამურის სასოფლო სკოლაში, ხოლო უმცროსი ვაჟი მიხეილ მაჰათონ მუშაობს მექანიკოსად.

ფოტოზე — კო უერის ოჯახის წევრები. პირველ რიგში (მარცხნიდან მარჯვნივ): ქალიშვილი თამარი, კო უერი, რბალი (უფროსი ვაჟის მეუღლე) ანა ხობაიანიოვა, — ოჩამურის სკოლის პედაგოგი, შვილიშვილი ნელი. მეორე რიგში — სიმე ჯემალ გორგილაძე — ქობულეთის რაიმრეწკომბინატის ინჟინერი, უმცროსი ვაჟი მიხეილი და უფროსი ვაჟი გივი.

ფოტო 3. ჩაქასნიონს

სტალინის ბრძანებით ვეფხე ქვეყნისა,
შეერთდით!

დროშა

№ 11 (64)

ნოემბერი 1956 წ.

გამოცემის 11 წელი

სოციალისტური
საზოგადოებრივ-
პოლიტიკური და
საღიზიარებელი
საშენაწესო
ქ ა რ ნ ა ლ ი

დიდი ოქტომბრის

სოციალისტური კავოლუციის

39-ე წლისთავის

ღესასწაული საქართველოში

ფოტოზე — ზემოთ: სამხედრო პარადი თბილისში.
შუაში და ქვემოთ — თბილისის მშრომელთა და მოსწავ-
ლეთა დემონსტრაცია რუსთაველის პრისიპეკტზე 1956 წ.
7 ნოემბერს.

ფოტო ვლ. გინჯაურაძისა

მეც ვაკვირან გამოწვევებს მაქვს, წიარის 180
გვერდებამდე აღწევს.

მერე იქნებ შევხვედეთ კიდევ ერთმანეთს. ან
თუკენ მანობათ ღვეწაწა, ლინდაწიანთ, ანდა მე
დავუბნებოთ ღვეწა ქუთაისში. ვასურებთო ქარ-
ვაც ურთავს, საღამო დადებით იქნება უახ-
ვერდობის სასუბეს. უღრეც ღობა ჩოვა.
წერილი წაკითხული იქნა, მარამ ის ჩინაში
შეინახა, მაგრამ დავლიდნარ აჩიან დროდა
გადასა მისებო — უკვირბარ, მარო, ზომ არ გვე-
წიანთ, ღვეწა გვევადებოთ სახესი ტლენენ?
ჩვენს ხეობებშიო მასამ შედარბული!

მარამ უახსენა — „თქვენში სხიარული“ — ჩემს
სხიარულიცა. მე უნდა მივხვდი, რომ თქვენ
კვირანი მოსტყობული მეგობრობას ისეთ არ-
დამაწინაო, როგორც ღობაჩოვა არის... რაც უნდა
იყოს მიწობისა ჩვენი სსკოლათა კავშირის
ურდული საკების დებეტიტი გახლავთ.

ლენინკანში ვაგაჯენა სახსიარული წერილი. ქუ-
თაისშიცა მადლობა შეუთვალეს ლიანჩიკას, სხი-
არბულით ვიზიარებო მთელი მეგობრული გრძი-
ოების, სურვილი ვაქვს შევხვედნა ვაკვიარო
ქუთაისის კომუნისტის კოლეტივებს წიარისა.
არ დავაფრეცდეს ეს რომ ურეველიც ეს ამ
ქვეს წავს ნიხა მადლობა, ანე რომ ურეც ხა-
მი დრომ ანგლო დარწმუნული საკების გამოც-
დილად ვნა თამამად შეიძლება ვიქცეო, რომ
თქვენ არც დრო, არც მანძილი სრულიებით ხელს
არ უნდას ნიხველო მეგობრობის დაწინაებს და
განსტყობებს. პირბორო, წიითარბული ის მტკა-
დება, იესება მაცოცხლებელი ძალისებო და მო-
ცელს სულ უფრო და უფრო მეტ ხალხს და ქა-
ლკებებს.

ახე, რომელ სხვა საზოგადოებაში, გარდა სო-
ციალისტებისა, შესაძლებელია ასეთი რამ? მოს-
კოვს ვერტარბული ვაგვიშო ლენინკანელმა ფი-
კანმა იღრენ ლიანჩიკამ წაიკითხა მერეც ფიკანის
მომ ქუთაისელითა შრომითი მიღწევებზე. მან
მოხარულა მაროსთან დამეგობრება. მეგობრობამ
მოიცვა ათული, ასული სხვა ვადახიანდა. სამი
ქალკის — ქუთაისის, ლენინკანისა და ქორცა-
ბასის იღრენ ლიანჩიკამ შევარბებო, რინებე-
ნულით, ვაგლიობრბო მარეველობისა და კომუნ-
ისტური მუერბობის მუშების, სტალინებისა, მასი-
ონების, და აგრეობაჯანის ქალკის, წიარასან სამშობ-
ლო, ქართველების, სომხების, შერბარბადლე-
ბის პირბრებებს ვაგსტყობებო ასეთი უკლი-
ობის რარეწეოა აქვს „ჩვენი სადატო ადამიანება“.

იხვე კორბაგებში მაულის ფარბაკია. მასმა
მუშებმა დღღავალი ვაგაჯენა ქუთაისში. სამა
დღღავალიცა — მამედოვა, ანდრეევა და ველიევა —
იხვე ურეც ქიარის წიარის ნიხვერის ანგარბული მუ-
შობებზე — ქუთაისის, ჩავლიანობზე ვაგაჯენა
— ჩვენი ურეც, რომ მშობლიური საქბათა ხელ-
ხელსუფლების პირბელ წლებშიც, ე. ი. ლენინის
ჩრებიეთ, მოსკოვშიცა მუშებმა თქვენ, ქუთაისშიცა,
მადის ფარბაკის მოწოდებობისა ვაგსტყობ. დაწ-
ვების თან მარბივად რბოი ისტატებზე. მან წიარ-
ბული მიიღეს მარბივობისის მინტაში და სვე-
სვე შეაწინაღეს პირბელ ქართველ ფიქარბე-
მებამდე.

წლების მანძილზე, რა თქმა უნდა, ძველი მოწ-
ოდობისა უფარბის შეიქნა, დაწველა. ისინი
ახლა მარბივითი შეწყველა. მაგრამ თქვენი მეგობ-
რობა მისკოველ და ფარბივთი ფარბივთან სულ
უფრო და უფრო ფარბივობებს დატარს და ლინ-
ხა იქნებ ერთად იზიარებოთ. ჩვენი ვესტის
მინარბივობა მივიღოთ ასეთ მეგობრობაში. ჩვენი
ვიკით, რომ ნანძილო ვაგებობრობას თუ სხიარული
მოქმე, სტირობული მადობრბობებზეც ვაკიბებ
ფარბაკს. ზოგჯერ თქვენ დაგაგებობით, ზოგ-
ჯერ კიდევ ჩვენ მივცემთ კეთილ არბებს, ვამრე-
თებთ ჩიამე ვახს არბს. ასეთა შეგარბების
ხელშეწყობების ჩვენი პირბიტი.

რამა თქმა უნდა, რომ ამ ფარბაკიაში, რომელ-

მაც საფუძველი ჩაუყარა ურეცების და ამავე
დროის ვაგაბლაჯარბების ვახეც დასარბო ქუ-
თაისის მრეწველობის ვანთიარბება, სხიარული
მიიღეს შერბარბადლებს მრეწვადებს. ამან გუ-
ლადება მრეწველზე ძველი მოსკოველ მეგობრობის,
და ვახს მარტო ქალკებს წიარის შეგარბებას.
იგინებო ეს ურეცდელი ძალი მეგობრობისა. აგ-
ლით, მავალიდნარ, ივრეც ქუთაისის ანგარბობასიხვე
კომინტარტ. აქ ერთ საამქროში, ერთ ცვლიში
შობენ ერთი ხარბიტოვია და კარბალო კოქსა-
რე. სომხის პრეფერანცა და თარბი ახლული
ღრეც ტრანსპორტ მარტო და მიღწეული ხარბი,
სულ იტრანსპორტის ადამიანებზე. მან წიარ-
ის არბს ახალაჯრდა რამა თქვინოც. მისს სხი-
არული ცოტა ძნელი ვამისაგებელია და მან სურ-
ვილი ვამოქცა, უბნარბული ვიარა დამბიბითი,
რბული ვადრეწო. ჩვენი რინობა ახლული
— ჩვენი ივრეცია ნიხვერისა, მაგრამ ქართვე-
ლების ქალკაში — ქუთაისში თვის ისე ვგრძნობ,
როგორც მშობლიური ივრეცია. ისტატის თანამე-
რეც კომპუნერბოთა ურბარბობა ძნელი და ძა-
ლიან საბარბეწიო ხელბოა — აბრეწობის ქსოვი-
ლის წარბიება შესაძლებელია. ჩვენი რინობა სხი-
არბობა მუშობებზე ქართველებზე რბესზე, ურბარბ-
ებზე, ხელორბებზე. ურეცდელი წიარის 130-
140 პირბიტიო ვასრულეს. ვვიცოვს, არ ჩამო-
რეც შევხიარბებო ჩემს მეგობარს ვალენა ეტსკო-
ბაში.

ძალიან მოწონს ქართველ ფიქარბებს ჩვეულებ-
ისა ურეცდელი ვადაჯენა მისი რინობა ვალენა
ბულბუბის, მე ამისხვეს არჩევისა მისხვეს
წიარის დასტყობილად ვაგბის რევიო მოვცა ასული
თავის მეტრე ნარეფერვანია აბრეწობის ქსოვილი.
ძინ-ცინი სრულს მისიარბეს ამისხვის რევე-
ლებზე რბესი მან შიული სიყვარული ივრეცა
და არც მარტო აბრეწობისქსოვი კომინტარტის.
შეგარბების მინარბივით, ანგარბაკების რინობა
რბესებულაქსოვი არ უნდა ცხოვრობდეს — ამგვარ
ნარეფერვან მუშობებზე, დროის ფასი იქნას, სახელ-
მწიფო ავების რევიო იღრენა ურბარბებზე,
მადეს, ქსოვილს, ფესხსებებს და ა. შ.

მუცდელ ადამიანებზე დასარბობენ, რომ ამას ხა-
ვამდ ხელს უწიარებს რაციონალიზატორებისა და
გამომწვერბლების. აი, მავალითობისა, ქუთაისის
აბრეწობასიხვე კომინტარტის ბულბუბიტარბი
გამო-
ვარბო, რომ რვა თვის მანძილზე ფიქარბების
რაციონალიზატორბოთა ურბადებებზე და გამო-
კონებებზე მავალითობის მავალითობისა
საუკლებსა, რომ ნივარბობის თვითხელი წინა-
დადებზე, წამოყურებელი ერთ ქალკაში, ურბელ ცნო-
ბილი ხდება დანარბინ ერთ ქალკაშიც. ლენინკანის
სავეტიკო კომინტარტის მუიობე საამქროს უფროსი,
სოსოილის ურბადებსა საქბის დღღავალიცა არბობი-
ლია ნიხვერისა და აბრეწობის მინარბობაში
ვანარბობაზე საქართველო და მთელი რამიო-
ვანარბობა რაციონალიზატორული წინადება.

დასარბობს არ შეიძლება წინასწარ იმის გამოც-
ნობა, ვინ ამ ვისი კოლეტივი ვამარბებებს ტარ-
დიდელი შეგარბებაში, ცნობილია მხოლოდ ერთი
არბ: შეგარბებისა და რბარბებულის არბი ვარბი-
და. მეგობრობის ურეცდელი ძალას ვვლიდნარ წინ-
მისაყვს. მიწინავეებს ეს ირბივად მოიხობებო.
და უმრბივანია როგორცა მოიქცევაწარ სრულიად
უბნარბული. საამქროების უფროსებზე, უბნის ისტატ-
ებზე, ინტენკატორებზე, მიწინავე ფიქარბებზე მ-
ლიან მოსკოვში, ლენინკანში, რიკანში, ტომარში,
კიევისა და მერეცოვში ვამოცილებობს. მისახე-
ხად.

— იგამოცილებოთა მადიბებენ! — ასე ურ-
ბებენ ზურბიბის ისინი თავის თავის.
— მდეს, რიცხვს ეს „გამოცილებობა“ მადიბებენ!
ურბადება რბარბობის რბარბობებზე. —
— ძალიან ვერბადილად შეგარბებენ. რბესზე,
ურბარბობებზე, ლტარბობებზე, ესტრინებებზე ცდილობ-
დნარ, ახა შეიძლება საფუძვლიანად ვაგვიცნოს.
ისინი მრეწველ ტექნიკურის, რაც შეიძლება მეტე
ვაგვიცნო ჩვეგახსა მოიხობდნარ, დაწმარბობის
გვეამდეს. უფალფარბი და ვარბივებენია, როგორ
ვეწმარბო.

ასევე, რიცხვ ქუთაისში დაბარბებულა ქარბანა
„იოსინიატის“ საკეთილესი ზონინევი ზეიარბო, ერავ-
ნებითი შერბარბადლები რამაწარ იზიარებოთ, ისე
„იხვე“ ძალიან ვარბად მივცელებს. ჩიარბობადლებზე
მიიხვე არბის არბის, რა არბისა ლენინკანზე. ახლა
მოიხვე და ქალკაში — ქუთაისში, ლენინკანში, ვა-
კიბავებო — უნდა დამეგობრდნარ ერთმანეთს და
არა მარტო ერთი ცვლიში წარბივებო.
მავალითობის რბარბობის დღღავალიცა ურბარბობა
და ლენინკანინდამე

— ჩვენი ეს არბის ვარბი!
დაწმარო ეს სულ უფროვე პატარა ბულითივე
წერილით, რომელიც იღრენ ლიანჩიკამ მარტო ქუ-
თაისის მრეწველ მარბებს, და ახლა მან მეგობრობის
წარბივითი ურბარბობა ვაგვიცნოს და ლენინკანში
წარბივითი ურბარბობა, მუშობისა რბანა და
თავისი შრომის ნარეფერვანობა ვარბად.

რამა ხიხინივილი

მეგობრობაში მინარბერ წერილებიდან

გამა და შვიდები

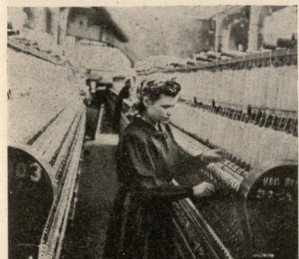
წიარბები ალ. ბანძელაძის

...ამ ამბავს მარტო თქვენ ვიცევიან — მეუბნება
ეს პატარა ბიჭი, თან ნაღვლიანი თვალები ცრემ-
ლებით ცვება და ლინდაწილული ზედა ბუტი
ურბობისა — ამბობს მისი ნიხვერისა.
ურბადელი იქნება მეტი, მოიხარბო როგორ უნდა
მავალითობა, ამ ამის შემდეგ როგორ უნდა
მოიქცეოს?

ხანდაზნა მერეია — რომ ვვლიდნარ სიხარული იყო
და დამეგობრებულა მერეია, მაგრამ რომ არ მავიწველებო
რომ ვველ-ფარო მის სინამდვილეზე შეტყობილენი
მეხანი დღღავალი სახლისა ვეწო არ მისახებს არ მი-
ქამა. მხოლოდ პურს მოიგარბებდა და მის ვლიდნარ.
ისინი სინაღდე მერეი მერეივანა მინეც ქორცა-
რადან მინდა მერეი სიმწერე ვივარბო. მინდა ტარ-
ვილიც ვივარბო. ცარილი ტარბივებზე წეწებს, თითქმ
ვინცებ და თითქმ ტარბივებზე წეწებს, თითქმ
ლენა სულ ტარბის. თვითარბობის ადარ ერბობის
ხნისამოღებულ ვალკებზე წრეწებს ჩინაში. მივე-
დაც სკოლაში, ვარბივობებზე, ვვლიდნარ ბაზში და იქ
ვმეციდებოთ. მინდა წარბელ, მინდაც ვადევიტობო,
მაგრამ სკოლა? მერეი ქალკაში სადაც არ ვიყო სულ
ირობული იყო მინის არ მშინდეს დარბილელი დამ-
თარბებენ!

ქვეყნა იყო, ლენ-მანა მეციდებო, ვანგარბივ-
ბით მამა არც ის მიხვებდა სახეში, მაგრამ ვკვირბო-
ბის ეს თვალი მისხვებდა უფრო სტრანდულიანა,
ვიდრე სასკოლისა მამა... აი, ამით უნდა დამწერო
ეს ამბავი.

მამა მხოლოდია მისხვებობის. მოხუცი არ არის,
მაგრამ მოტივბილია. სხვა რომ არა იყოს რა, სამი

— სურფის წესებს ნუ არღვევ, ამხანაგი მილიციონერი!

— აბა, პა! მამა წამოიღო, ჩაყენა და დაილოცა: კარავი იყავი, შვილკო, კარგი პიკები ვაძუროდი ცხვარებაში, კარგი ხელი და კარგი ჭურჭარილი ნუ მიგაღწედი სურფისადს. — ასწია და გამოცალა ის ნა...

— გააჩნის! — თქვალი ამხანაგი მილიციონერი! შეუძლია შექმნა მერე თავიანთი სკამე განაგრძეს, კამაობდნენ რომელიღაც საზღვარგარეთი ინონსამობრე, ერთ-ნი აქედნენ და მისეს უწოდებდნენ, მეთრინი ათებებდნენ და „პარავად“ ხილავდნენ.

ხაზდნენ თრეზო ადვანთა და პატრონის მარ-ათება უტრავდა რაღაც სიცივეთ სიძრევით და ზარავით უტრუნებოდა თავის სკანს. მამას ღერო მიყავდა თვალები გაბრწყინდა და ხმაილიდა აღაბარებდა. ცუვლას სიყვარულს ეფე-ცებოდა, უნდათა ცუვლასთვის ენობანებებოდა, დეუ-პებოდა ფედას და აგრეთობოდა — სურფისთვის არავინ არ მიყვოდა, ბოლოს, როცა თრეზო ერთ-ხელ კიდევ შემოვიდა და პატრონისადე წყვიდა, წამოიწია და ცუვლას აწვივით ითხოვა:

— ჩემი სიყვარული შეუტია, შელო, ჩემი საყვარელი მოსეხა ვაგაბოვო ერთი! მამა ფაიხის შესაძლებლა შედარებული. იმას ჩემი მსება, თითოე ვაგაბულები შევცვიან, იმეშენება და ადამილი ვერ ჩერდება. მიყა ფანჯარასთან, აკაყურებდა გეო და უკანმეშობრეული ხელებს ამტრებდა...

ეს ყველაფერი ფიქროს მეს, ღდავდა, თრეზოზემ, მაგან თრეზოს რაგობილიც უსურვარდ გავიქნა.

— ბუკები! — დამახანა და ხელი მაღლა ასწია — ბუკები!

ცურს აბანო უკლებდა, დადებდნენ და ვინ რას ავიტობა, ეშმაკი ვერ გაიკავდა. ბუკები! პატრონეული საზოგადოება! — დასურფა უფრო მაგალი ხშიო. — უგეძლიათ, თუ არა უფრო მაგალი?

სურფი შეჩერდნენ და თრეზოს მიამერდნენ — პა, რა გინდა, გავაგებებინე!

— მამანია, პატრონი! — მამანეს თავისი სიყვარული მუსიკის მოსმენა უნდა, დეწინა დღეული უფრო ხაილდებდა მამას სიტყვები ამობარო, პარნი ღრმად ჩაიღო და მიოლი დადნ დასტვინა.

— თითოე ჭერი ჩამოიქცია. — ხა-ხა-ხა! — ვუ...

მე წამოვარდი, თრეზოს სიკვლითი უწვდა. — თრეზო! თრეზო! — ვიძახდა უფრო. ურენილი შეგინდა, უკან დაიწია და მარცხენა

ნათქავე

სურფობით, თუ მართლა, სწორად მხოლოდ ხოლმე — მოთარბა დაღვიწრო. მე ვუყენება და გვეყენებო: სიადნ მოვადედა ასეთი პარნი? ვანა იოხმე ვინმეს ვინმესთვის დაღვიწრა მოთარბა? შენ კუთხი ნაგვითი აბაღვიწრ ფეხებს და მანკარევე შენ მთუვერდობა ხანი ჩრეხე დაღვიწრ, სადე-ღე ვინმეს მივადედა ვინაი.

— ამ სიტყვებზე მე მიხდა ხელის ატვიანო და, როგორც გულმუხებოდა, საყვარელი ხაზებს, ეს წინ-და თვალები დაღვიწრო. მაგან მე დიდი ხარ, ასე არ შეიძლება. ამიტომ მხოლოდ ვიციანი, ადვილი ვინმეს თავზე ხელს და ვუკლები. — რომ ვინმეს ატვიანო, ძალიან კარგი გოგონა ხარ, მაგრამ, აბა, შენ იმდენი სინაზე შემივადე ხეწინა, რომ მამაკაცი ვაგვამუხუხუხ სტუდენტებს შორის, რომ არ ვიცი, უარი როგორ უდა ვითარა თხოვნაზე. მაგან რა დაღვიწრო? აბა, თითონ მოთარბა ჩა დაღვიწრო! ვიციანი ეს დაღვიწრო — რომ სწორად აღუას ვაგან, ტრეკინათა და საუფის. მასავით ვიციანებს, სინარული, თუ შეუხარებენ მითროლი. ვიციანი ისიც დაღვიწრო, რომ ლექსები არ ავდენ, რაღაც-რაღაცებს სწავლობ: სახეგანაგვიწერული მოდინარ უნივერსიტეტში და უბალსობი ბრუნდები. შენ, ვანა ეს მოთარბა იქებან? აბა, არა! მამა კავიანი!

— მე წაბედა და მივქცე: — ფატიხობით, აბ, თრეზოზე, როგორი ვიციანი მე შემდებო, როცა... როცა შეშობდა მამოვ. ანდა, უნაღვლოდ, მისი ფეხები ჩემზე...

— ფატიხობით! — მე ვუთხრე ძალიან ხელმწი-პირნი კაცობა მოხედა, როცა ამ მაღალს არიგებდნენ ადვანთი და წამოვივადენ ხოლმე, თითოე ადვანთიანს რაღაცს ეუცებო. სულ ხანა, ჩემი ფანჯარა ამაზე შორის ვერ მიდის, სად შემიძლია ის წამოვივადეო — როგორი იქნებო შეფი, წესის უფლებს ეუცე არ ფიქს, ფანჯარა თუ სინაღვი-პეცს ისიც ფანჯარასა? სინაღვილე კი... სინაღვილე მე გრტისმედად უქნაფერი რამაა. აბ, მანკარედა მე, სინაღვი თრეზინა მყოვლიდ შემიწელობაზე ვეშობოდი, იქ კი ერთი გოგონა იყო, — თრეზო ვიქნა. აბა, რა თქმა უნდა, შენ იმზე ულამაზო ხარ, ის მხოლოდ ზოგი რამის გავებს, არ, თრეზო თვალები. შენ შევი თვალები გავებს, იმას ცისფერი. მაგან მისი თვალებიც ასეთვე წინდა იყო, როგორც შენა. ხასობით... შესიცილი უკლებდა კეფე და თან და აბაღვიწრ ფეხებს, რომელიღაც რაბის მხოლოდ. თხოვითი კი... მე ანაღვიწრობის პირი არა ვარ, მას სკამების მოვარებას მხოლოდ ვეღებო. დღეობა, შენმა ხაილიან, მამიან, მამიან კეფა გამოიკვინა და შემიძინა მოგვანბარო. მამიან, არე იმას, დამახანადა საზოგადოებანი მამიან, მამიანებზე ხელს და მიამარტინებდა კობებზე, როცა სულს მოვიტოვებოდი, მას სიცილი წასიქებოდა, მე უცაყოფილად ვუწელებოდი და ვსიცილებოდი რამეს არ წამოვივადეო ზოთი ვაგო-ბილი ქრეთიყო, ფეხების კი, ნაღვლისაში, ზრეა-თან შექმნილი ბერძენულ სანზე ხელს იქსება და ბოლოშიდა — თითხი დაღავაგებოდი ანა ვაგოს.

გამოითავალებდნენ ათასგარი რაბოურეს, დამაჯ-ღებოდა მხოლოა პირისპირ და მამაღებდა — მჭირ და მჭირ ნამეხვარი ვაგაბოდი, მურანა ვაგაბოვი, პატრონი დაღვიწრო მამიან, როგორც მე მჭირებს დეზობა, არე იმას, დამახანადა საზოგადოებანი — მატრობებს, ახალ ღოღებში, წინებზე და აგვეზე როცა დაღვიწროებოდი, ჩემს თანს ღრდს მამა-რება — აბა, სტუდენტობი არ იჯებოდი, თვითონ კი შოარი თოახანი ვაგბრეზავდებოდა.

ლოამანი, ნაღვალაში, პატრონი, ხანინი სახის ქილი, ბუნებლის იტყობა და ლიბილი ვაგაბოდი, — როგორს იტყობა და ლიბილი ამ ვაგოვ მქნა, პა! ისეუ ბაგეო ჭვირია თავი!

მე წყლიანა ვითხარობი, რომ მხოლოა ბაგეო არ იყო, უბალიანი სასწავლებელი ჭკობა დამაგოვრ-ბული და ათთაგის ვაგეოდ შეშობდა, ძალიან კარავდა შეშობდა, რომ იტვიან — ხელებიდან ეცხული ვაგაბოდა.

— ფედახანი კი ვანაგობობა: — თითო პირნი ჩაღება რა არის, თითო პირნი ჩაღება ვერ მომეძლია! შეს და ლამის მივინებოცხნ ნეკი.

— თითოე თოახანად საზოგადოებანი ვაგაბოდა — ახალი კანა ვეღ, ზოგჯერ მხოლოდ დახმადლოდა. საჩის მისი კი ქოვლედა შემობრტოვებოდა, რვევ რანოს მხარეს რაღაცს ვაგაბოვებდა, ვაგაბობდა და თითოე სურფობით, თითოე ბაგეოვანი მიამტობითი შეშობდა.

— თითოე კარგი გოგონა ვარ, პა! აბა მოხედა, ხომ ლამაზი გოგონა ვარ? მე ვუთხრებდი, ვეზელები, რომ ის მამოთლეც კარ-

გი, ლამაზი გოგონა იყო, და რომელიღაც ზღაბრიდან ვეზეობოვებოდი თობას ვეუწებებოდი.

— ლამაზი მყოვლიდ ლამაზი დღისი ვაგაბოვლეო, — ლამაზები არაბე ვაგაბოვებო, მაგან მე ვეწვლეა ლამაზი ხარ — მთავარებს, დღისი ვაგაბოვლებზეც ვევაგებებო.

ის, რა თქმა უნდა, ხედავობა, რომ ის სიტყვები ასაკავი იყო ნათქვამი ათხის ფატიხის, თუ უკან-მარს მიმართ, იციანი მათი წამოხმობაღვალა — ამიტომ შეუტეხობა, ტრეკის ბუსხება და ვეწვლე-ვერელები შემიტეხებოდა.

— დასავიციანი! — რა, აბა რას ამასო! — აღმობედებოდა მე და ვეწვლეობო ახლა უცე ჩემი სიტყვებით დამეიტყ-ვეებოდა, რომ ის სულაც არ იყო დამახანი, რომ ის მამიანებზე კარგი ლამაზი საყოვლიდ ლამაზი გოგონა იყო, მაგან ჩემი სიტყვები იმდენად ულამაზო იყვნენ, იმდენად ტრამქინი იყვნენ მათთან უშვარებით, რომ იძულებული ვებდებოდი ორივე დაღვიწრო-ბულიყო.

— მამან მას ერთადერთი ვეშობოდი შემდებოდი და ობობოდა ეს იყო საბეუ ტრტოვებდა მისი წეს, ხან კანის კალმის ვანზე ვაგაბოდი, ხან ფეხის წყვეტზე ათქვოდი, ვითომც მაღალი, მამაღვიწ-რებოდანი ფეხსაგებელი იცეა, ხან იმდენს ვაგაბოდი, ხან თავს უკან ვადავებოდა, და ვეწვლეობი ეს თვალებიდა სიცილით ვეულონიან მოგვეშინა.

— დეწრეო, შენ დაღვიწრე, დეწრეო! — მესაყ-ვეო ჩემოვრება დეღამისის და ნებოვლიდოთე გა-კუნებდა კოვს ქეპისს იძობე.

— კარგი გოგონა ხარ, მხოლოა, კარგი, — ვიძახ-დნი მე და მიოღობო დეწრეო — შეუწმენველი, დამახან-დნი ღრდს ვაგაბობით მოგვეშინა.

— ამდენად მხოლოა შენ და შეშობილი კოტეჯის ღია ვეწვარება მამოთხა.

— ახალი ინერტილი სამეშობოა წმარბომებო მესამე შენება! — და ვაყენია, მხარები მიოღენ, ნიკაბი მურხანდ მობტანა და ვაგაბენ.

— კოტეჯის ღია ვეწვარება ახალხედა კეპი ჩანა, — ის მხოლოდ იყო წამოილი, დატრეკ სახაზეს აწევალებდა და ფანჯარა მამ შეუბანდა მიკივინა, ხან ქიალბოდი სიხებადა, ვეუყრე, ვეუყრე და ვეწვა-რეო, რომ ის ინერტილი, საყურკიტებს, საყურკი-

ხელი სახის დასავარავად წვილი, მაგანამ მოვასწარი და ვაგაბრტეო.

სკანს დაეხანა, სკანი ვადაეცედა და იატაკზე ვაგო-რებოდა, ხაზებს წამოშდებოვებო, მაგან ვერ შეშ-ლო, კახეთილი ტრეხიდან სისხლე ვამოფეცა.

— ამის დაღვიწრე ტრეხი ამიგაბოდა, კარს ვეცო და უკან-უკვლიოდ დავაშეო თავებზე.

ის დამე დაღვიწროს ვაგაბენი, ხოლო მეორე ღღეს... მეორე და მესამე დღის მესხებს ხომ უცე ვეწვლებოდი. მე უკვლავური ვითხარობი, რომ თქვეს მინდობდა, ახლა, თქვენ თუ მეტყვით რამეს ვიძახებო!

კვიან ხომ არ არის?

ტებს და მერე ჩვენსკენ გამოიხილა. მაგრამ ჩვენ
ქედვლად ვართ ამოფარებული, ვერ გვხვდება
— იგი როგორღა! — შეკითხვობდა მზივლად. —
დაბალი დაბალი, აი, ახვალა და ასე დიდია.
ხელებში უნდა შემოიწყო, გაიჭიმოს, დაბანა ჩამოე-
შვა, წარბები შეეკუმბა და რამდენიმე წამით
შეიკუმბოს ვარსისკენით გადაადგა.
ეს ახალი ინფორმაცია შეეძლება ნანახს, მაგრამ
ასეთი რამე არ შემჩვენვითა ჩვეულებრივი ჰაერით
ხეივანშია, ბუნებრივად და სხვა ნაწილი.
ასეუ ვთხოვართ მზივლად.

— დღის გავიქცევი! — დაიწყო ფიცილი — ეს კი
არა, უნდა ვთქვათ როგორის აბითი იმზადება ჩანს.
თუკაც, შიშისკენ ვერ ადგება, გამოაქვს ერთი მათ-
სურვით, აქ მალევე აქვს მარჯვნივ და გულზე
დადგება და დაიწყებს გარბის აქვს, ერთი-ორი,
ერთი-ორი, და ის სულ უსწობზე იცურება. მერე
ორსულზე იბნის პაიტი, მღერს აბითი — მხოლოდ,
ფაქი-ფოტოში, ფრთხილად მერე სარკეს იყურებ
მა, იყურებს იყურებს. მერე ჩნის აკუსის რამდენ
ჯერზე მღერის — მერე, აი ზაქი ხომ არ მიმო-
ვიდა, მერე დადგება და მიდის სიმა.

— ისე გაიჭიმოს, ისე ჩამოეშვა დაბანი და ისევე
არაკეთილად, რამდენიმე გადაადგა რამდენიმე მა-
ხვით.

— თუ მაგრამ ასე უხსნად საიდან იცო-მითი უკე-
დადგერი.

— ჰქვდა ჩანს, ფიცილიდან ჩანს, ძალიერვად
რად ურთაღმასა მიეცევი, ხომ იცო.

— მე გაიჭიმე!
— ჩას იყინე!

— არაფერს, არაფერს, მართლაც სასაცილო ინფო-
რმით ყოფილა.

მზივლად რაღაც ექვიანად შემოხმობდა, მაგრამ
მამინ მტერი აბითი ერთი არა გვიცილებს რა. შეშვე-
ნი კი, მივიღებ და იმ წუთშივე ის ინფორმაცია გან-
დებოდა ჩვენი მსოფლიოში საკაცო.
ინფორმაცია მზივლად დაიხურა და თავის გატე-
ვისის ენობაში, ინფორმაცია საკაცო და საკაცო შეი-
ძინა, ინფორმაცია ნაყოფიერად აუბოლდა და აბითი სხვა.
მერე იცო რამ მერე ერთად მოიკრიბნენ შემე-
დნენ ის სასაცილო ინფორმაცია და ჩვენი საკაცო
მზივლად, დანახვით ერთმანეთი და მერე გამოიღმა
და მზივლადს მერე ლაზარში ცქცქვების ქვეშ
მსაღმრინ უნდა, ნადირობიდან რომ ვერხდებოდით,
საკაცოში, უნდა ხინძით. მერე ქვედაში მზივლადით
ერთად შეგებოდა.

— მე ფიცილიდან შეგებოდა მზივლადს: მუნ როგორ-
ღაც გაგებოდა ლაზარში ამ ჩვენს ახალ ინფორ-
მაცი უნდა ქორწილი არ გვაკუმბო-მითი ამ ცოტა
ხანში.

— ის ლაზარაკი ავთიოქმი გვეძინდა, მზივლად მან-
წინა სასაცილო რაღაც თეთრ ფეხების სწონიდა.
რომ გაიკო, რაც ვეცი, სასწრაფო დღეგრად და
გაუკმაყოფილებდა შემოხმობდა. მთელი რამდენიმე
წუთი ხანა ვერ ამოვიღეთ, ვერც მე, ვერც იმან
ბოლის დამზადებულნი ელოთი დაიწყო.

— შენ ცუდად, მაშინ ცუდად გვემოიბარა, აი,
შევიან, ერთი აბამიანი მივინოს-მითი, მაგრამ
შეცხ არ გვემოიბარა. მე, ჩემი კარგა, — აბით-
მთელად და სული ხეზეც დამაღო — მე, ჩემი აბით-
მა ასეთი ნაბიჯი რომ გადადგა, იმას, ვისცხვად
ამ ნაბიჯს გადადგამ, ჯერ რამდენიმე წელიწადი
მაინე უნდა ვიციხნო, მერე ერთი წელიწადი, რი-

გორც... ხო, სასაცილო რა არის! როგორც
ოცნებები საქმარო, ისე უნდა მგავდეს, რომ
უფრო კარგად გავიციო, და მერე, კიდევ ერთი
წლის მერევე... კიდევ ერთი წლის მერევე შეი-
ძლება ვაგვიღო.

— იმას რომ ამბობდა, ისეთი გამოხედვება კი-
ნადა, ითქობ რაღაც რთული რიგებში აქვს სახე-
რობი, ანგარიშობა, ანგარიშობა და ვერ უნდა
შეიბა.

— მე რაღაც მთავრად, ბოლოში მოხვდები, ვაგებ-
მითი, სიტყვა სხვა რაღაცზე ვაგებობ, შედეგ-
ობა, დავიხილავ და შედეგობად დიდხანს ვაგებ-
ობა, სიტყვა სიტყვა უნდა იყავს, აბამიანზე, მის
მთავრობაზე — ცუდად უნდა.

— მზივლად არ უნდა იცო, ის გაიხილვით, რი-
გორც წელიწადი ვეცი, მთელად... მთელად ისეთ
ფინანს, რომელი იქნებოდა (მერე ქვედაში აბითი
უკვანად რჩებათაბი ხართ), ლითონი, პატრონი.

— ქვედაში, მზივლად რაღაც ფინანსებარი და
ერთი რჩებათაბი დღის, დღითი, სასაცილო მთელს
მზივლად, რომ მზივლად და აბამიან ინფორმაცია,
საქმარობა წარმოიღობდა მესამე უბანზე, ხელი
მთავრობა.

— აბა, სასაცილო ხომ არ მთავრობები, სკამამოდ
მივიბოძებ და სადასოვს ვაგებო.

— კარი ნათელიაგინა ვაგებო.
და იგი როგორი სურათი ნახებ?

— ვაგებო-გარდ ხინძინე — გაბამებულნი, ხინძი-
ერთი, მთელად მარცხენა ხელი მამაკაცი სიტყვი
ქისრისთვის შემოხმობა, ხოლო მარჯვენით ქვედა-
ში მსხვილ და გამჭვირვალ თითა სურათი ამოქ-
ვდა. მე რომ დანიანა, მტერა, გაუთივლა და
დიდხანს არ დარჩებოდა, ტყვედანი ამინდდა, გა-
წვლია და ენამთავრობითი თუკაც.
— მე რომ ასეთი ნაბიჯის გადადგამს ვაგებ-
ობდა, იმას, ვისცხვად ამ ნაბიჯის გადადგამს დავა-
პირებ, ჯერ რამდენიმე წელიწადი უნდა ვიციხნო
მერე ერთ წელიწადს ფიცილით საქმაროდ უნდა
შეადგეს, ჩათა უფრო კარგად გავიციო და ბოლის,
კიდევ ერთი წლის შემდეგ, შეიძლება ვაგებო.
მაგრამ ეს ყველაფერი ჩვეულებრივ „სამართალს“
(ამ სიტყვად უფრო ბრწყინვალე გაულისხმობდა)
ხედა. ასეთ სასაცილო ბიჭს კი, ასეთ სასაცილო
ბიჭს, — თამბა, ხელი შეუწყა, წამადგა, — შე-
ვხვები და ერთი ნახტობით, აი ასე ნათავიკები
კისრებზე.

— აი, ნათავა, ასეთი რამ ჩაიფინა იმ გოგონამ,
რომელი ჩემთან ერთად მუშაობდა და მერე ვაგ-
და. მე სხვებზეც ვაგებობა მსაგებო ამბები. და
ვის იცის, იქნებ ასეთივეა ცხოვრობა?
— ამბობს არის, რომ მუნს ამბობს — ვაგებობით
მაინე დამბაზე ჩემი მომადგინა და ვაგებობ.
სულ ერთია, ის სინამდვილესთან მიიქვ ვერ მივა-
ვლით კი ვფიქრობ, რომ ბუნებრივ უნდა იყო.
ბუნებრივ უნდა იყო შენც, მზივლად, და უკვლავ კარგ-
ად ამბობს ამ ქვეყანაზე მამ რატომ ადამიანს ხოლმე
ღვთაბადა ცუდადებს, რატომ ადამიანს ხოლმე
მაინე მუხარებენ ცუდადებს მზე ასამართად და რა-
ვინ ჩუხარებენ ასე სასაცილო ნაყოფ-
ლები!

ახსი. 1956 წ.

ბიზნესი ბუნდა

გაყვასონი იკვილინი
გილონინი

სიცილების დასასრული და
ზემი უკანასკნელი
ფუი, სამართალს ამფერსო,
მარჯვნივ მარჯვნივ ვაგებობით
არ მერეინა-მავერსობა

დიდგება მეფე, ვაი შენ,
მინებს, რომ გულისხმობს უფლითა,
სუნთქვის დასასრულს მანიშნებს
სწორი ბოძები ყულფითა.

ბრძოლის ვეგით თუ ბილიცთან,
ტყვეს ვეგებოთ ცხლითა,
და იცოდეთ ყულფისიკ
არ მერეინა მავერსობის,
კვლავ ვიტყვი, ვის დაუფიცე.
ფუი სამართალს ამფერსო.

ჩემი ბოროტი დავეცი,
ხმალი მომივით დამე,
თუ არ აკავაფე გარეწარს,
საფლავიკ ვერ მოვიცეგებ.

ბრძოლებში ვეციყო სიცილები,
ვის დამუბანიდა, რომელი,
გამეციღს არ შემოციღებს,
ჯალათის თოკი მომიღებს.

ვაი დიდას მამულო,
ფიქრი მიმეყვება მზარევი,
მტერი რომ დავიბამუნო —
კაცი არ დაგინარა არავინ.

დე, გმირს დიდება მოსავეღს.
— მისი სიცილები მოსაღებდა,
ვინაც სიცილები მოსაღამდ
სიცილების შიშით მოკვდება.

სიცილების დასასრული და
ზემი უკანასკნელი,
ფუი, სამართალს ამფერსო,
მარჯვნივ მარჯვნივ ვაგებობით,
არ მერეინა მავერსობის.

ს ი მ ლ რ ა

დამისტინე — მოგვაბლო,
სიხარული ჩემო,
დამისტინე მოვიბინო
უცხე ბაღის ზემოთ.
დე, გვეყვოს დედაჩემმა
ზეყარობილ ხელით,
დამისტინე სიხარული,
დამისტინე — გელი.

დედამ, მამამ რომ არ განაბონ,
სულ უცხო გზით მოდი,
მოდო მალე, თორემ გული
ვეღარ იტანს ლოდინს,
სულ უცხო გზით მალე, მალე.
— ვეღარ ვიტან მარცხედ,
ვითომ ჩემთან არც მოიხიარ,
კარგი, ისე მოდი!

თარგმანი
ფილიპე ბაიძიძე

ს. ს. ს. ს.

სადგურ „აშობას“ უფროსი აუტერ ბარამივი (მარჯვნივ) და სადგურის მორიგ სერვა კლდიაშვილი ერთდღის მორიგ მატარებლის მოსვლა.

იმ ტვირთის მიხედვით, რომელიც სადგურში მოაქვს, შეიძლება თვალსაჩინოდ დაინახოთ, თუ როგორ ვითარდება მრავალდარბაზიანი კოლმეურნიკისა. წინააღმდეგაა უნდა შევხედოთ რაოდენობის ზამბის აჭარბებულს, ახლა მრავალი ახალი ტვირთი გამოჩნდა „აშობას“ ვაგონებით იგავებდა ზამბა, ბირბალი, სურბული წყნობის და სხვ. სოფლები სულ ახლა და ახალი ტვირთის იღებს, აქ ნახავთ ბიწის დამუშავებულ და მისაღებს ასაქვად სრულყოფილ მანქანებს, სამწებელ ხის მასალას, სწავა მასალას, სამწებელ საკონსტრუქციო ავეჯს, მუსიკალურ ინსტრუმენტებს და სხვ.

უკანასკნელ წელს ძალზე გაიზარდა სატვირთო სამუშაოთა მოცულობა. სადგურის კოლმეურნიკის მარბაზებით სიღრმე თავის საქმეს, თვითონ თავივე ამტკიცებს დატვირთვის ვეჯბას, წლის დაწყებისდენ „აშობას“ მრავალი ვაგონი დატვირთული გადუღებული უკეთ. მომხმარებელ მუდარბებით არა საათით დასაქვად ვაგონების დამუშავება. ამის მიზნად შესაძლებელი გახდა იმის შეზღვევა, რაც ბაიამთავმა და მისმა მეგობრებმა — სადგურის მორიგეებმა კლდიაშვილმა და ბლაძიამ, უფრო გაიზარადაც შემაჯავებლობად ვაგონების მოუხმენად გამოტვირთვების გაყოფა. მალე ეს სისტემა გადავიდა ახლა ვაგონებს განსაკუთრებულ შემთხვევებში მომხმარებელ ხელზე შეუქცევლობად ვაგონებს ამ საქმეშიც წარბაზების სატვირთო მათი მეგობრებისა წარბაზდგენს, მეგობრობა ტვირთის მუშაობებთან — კოლმეურნიკებთან და დამამაჯებლობებთან. იყო არა, რომდგენ ტვირთებზე ვერ მოუღობდნენ სატვირთო ცნას თავიანთი ლევიტებთან, განსაკუთრებით, ზამბის დამამაჯების პუნქტორთან. სადგურის პარტიაშია რეგანორმაცია ზაგარა ტვირთებულობისა და ზამბის პუნქტორის კონტროლთა სატვირთო კრება. მას შემდეგ ამ საკითხებს, რომლებიც რიგითი ორბინაჯის ცხებობად მართლად და პირდაპირ მთელ კრებულზე იხსნადგენს მტაცებდა საქმითა თანამეგობრობა, რომდგენ კონტროლსა სატვირთო სატვირთო. საქმითა მეურნეობასთან არხებულ სკოლის დირექტორი სუბერნივი გახლდა წინდამწარე პოლიტიკის წრის ხელმძღვანელობდა სადგურის მუშაობებს. ტვირთებულობა კი ხშირად ატვირთდა სატვირთო პუნქტორს, ბრძოლა ჩივისა და მდგურის სახელობის კოლმეურნიკებში.

მ რსართლიან შენობისცენტ მოპირდა მატარებელი. ბარამივი სწირდა იმ დროს გამოვიდა, რომდგენ ცუდადობის სატვირთოდა შემაჯავებ ვიროგი ღრმადმდე გავიშობდა:

- სალამა, ბარამივი!
- ვაგონებო, რა... მომხმა ხამასუბოდ და ეს ხმა მატარებლის ბორბლებზე გაიკრეცა.
- ბარამივი წელი სადგურის „აშობას“ მატარებელს. ზრის მომხმა და სამგარო ბაქანი და სადგურის დამამაჯებ წარწერითა „აშობა“.
- ღრმადობა შეტვირთა. ერთხანად ჩამოვიდა წინდობა ისიშევათ ახალი ისიშევათ და ჩაქრის კაუნთი ლანდადებულ. ვიღაც ტვირთებულობა ამწებდა გზას.
- აუტერ ბარამივიც, სადგურ „აშობას“ უფროსი, ლანდადების განსწორებ ჩაიარა, გთიშდა. ჩანდა რომ რაღაც უნებურად. დათუ და მტყევი ნაშეგებით მიიწევიდა წინ და შრატუნელი ადამიანის თვალთ ათვალეტირებდა ირგვლივ ყველაფერს.
- მის შესახებდგარდა სადგურის მორიგ სერვა კლდიაშვილი მოიღობდა:

- სალამა ალექსენ, უფროსო!
- ვაგონებო, სერვა!
- ამ მოსაუბრის ნაწილთა მხედვებობით, რომ ეს ორი ადამიანი კარგად მეგობრობს იყენენ.
- კლდიაშვილთან ერთად ბარამივიც სამიანობენ დაწინადა. რომ ისინი გადასაყენებ შეტვირთბულია, გზა და ბაქანი მოსუფრავებულა. სირცხულ ისინი გადასაყენებთ იგი დაიბარა და თითო გურავა.
- კარგად ვაგონებობთ — ჩაილაპარაკა თავისკენი. — უნდა, ალექსენ... რომდგენ ვაგონებს ნიუხობდნენ, იქ უკვე ტრიალებდნენ მეურნეები — მასხობდ ალექსენ და მამედ ბაგიროვი, დამამაჯებულ ქვლავა ნადიროვა და სამაშობად თავისუფალი სადგურის მორიგ ეკვენი ბლაძია. მამედ ბაგიროვა ხელი ჭკრა და ცარიელი პულტების კარ შეუღო. ბარამივი ვაგონში შეტვირთა.

— რას იტყვი, ივანეებო ბორბლობისი?

— ჩოდგენა მოვაფრებდა, მუშეობითა — ტრად მომხმა ვაგონიდან.

— ხადიროვის ხელი ხადიროვი განიდა ხადიროვი. დასმუდებელი სწრაფად გეურთა ნახებრის ვიცილდ გირაკისცენ... ნახებრით კარგად მოიტრებდა ვაგონი.

მორიგ ვაგონში სამწებელ მასალები მოვიდა, აქსტავის რიბისა და ბორბლის საბჭოთა მეურნეობის საბეჭედ, ღრმად მარჯვენადა ვაგონის ბაქანზე დასმული ირბი სადგურით ავტომობილი, რომდგენ ეს მ სამწებელი ახმის მისამართით იყო განლაგებული. მასალები და ავტომობილი მან წუთში უნდა გადმორბერბულიყო.

ბარამივი პირველი ავიდა ვაგონის ბაქანზე, სადაც ავტომობილით იყო დასმული, მას დანარჩენები მიჰყავნენ.

ორივე ვაგონი 40 წუთში მატარებოც.

შეტვირთი ირბიშობის გაცილებით შემდეგ, სადგურის უფროსი თავის კაბინეში შევიდა. მდგენ მოსწრის ახალი ვაგონის გაშლა, რომ კაბინეში ერთხანგრძლივ მოილოებენ შემოვიდა ბლაძია, ყველას თავიანთი საქმე კარგად უსუსობდა ანებდა, რომ ზამთრისთვის ნიშნების დამამაჯების საქმე კარგად მიიღოს და რომ ხვალდამ დაიწყებს ციციების შეტვირთ. ბლაძიამ ბლაძია ახანს აქსტავის საქმე აწუხებდა: ახანთი ვერც კიდევ ავიდა და ამაიმ უნდა დაეხმარებინა ხელის მისაღების ადგენაში.

ტვირთის მქცელობა ათასობათა „აშობას“ მატარებელს. დიდი არაა „აშობას“ მეურნეობა — რამდენიმე ლანდად, მატარებლების გასაქცევლად და გადამამაჯებლად, ისინი ეტრავავენ და სადგურის შუბისა. ზამბი აქ გულმოდგინედ შუბისა, ეტრავას არ იშურებენ საქმის მოსწრავლობად და არა მარტო თავიანთი სადგურის მდგურებისთვის იბრძობენ, მუშეობი კოლმეურნიკების მდგურებისა, ხანობდნენ მათი მიწებულებად, სწინათ ხანა წარწეობდა ბლაძია.

...ქვედას, რა თქმა უნდა ჩანს, თუ რატომ სძლებდა ამერიკელ გემებს ტვირთებულობა.

სხვა სურათია ზენი კვევის ტვირთებზე. ეს ჩანს, თუნდაც პატარა, სხეულ სადგურის „აშობას“ მატარებელს, სადაც სხვადასხვა ტვირთების აღმართებას დასწრე, ოწნი ცოცხი მეგობრობა ავტომობილს, სადაც შეტვირთა მათთვის სამშობლის სასხუბრის მწებრები მინათა, სადაც ტვირთებულობა შეიძლება სახეული სკოლაში სწავლობენ.

ჩვენ არ ვიცით, ეს იქნებინა ეს ბავშვები, მაგარა ვიცით, რომ ისინი ჩვენი ბენიერებდა და ჩვენი მომავალა. მათთვის უკვე მუნებენ ახალ სახავა შუბ ბაღებს, ახალ სკოლებს, მათთვის შუბისა ინსტრუმენტებისა და უფრო სტაბილური დადგებულ შენობებს. მათთვის იქნება ახალი მანქანები, რომლებიც იტყვიან იტყვიან და რომდგენს უფრო სრულყოფილს ახანად, მათთვის მუნებენ სახარაბობას, აპროიკებენ იტვირბებს, მუშეობებს, სტადიონებს, ისინი ხედებინა იქნებინა ჩვენს მავალტვირთვან კვევანში, სადაც ვერაკის თქმით: „უბედინა — ეს ისინი ახანა“.

აი, რატომ არის სხსუფობა და უწებრები სადგურზე, რომელიც ასეთ ნათებას და კეთილშობილ სხეულს ატვირთ.

0. შუპასსსსს

ფოტოზე (მარცხნივ და მარჯვნივ): სადგურის მორიგ ეკვენი ბლაძია, სადგურის უფროსი აუტერ ბარამივი, სადგურის მორიგეები შუბა ალექსენ და სერვა კლდიაშვილი სურბობენ.

ქუთაისის აბრეშუშაქსოვ კომბინატის მეორე საამქროში ერთად მუშაობენ ინსტრუქტორები:
ურაიწელი ე. მათიუშენკო, ოსტატის თანაშემწე დ. კოჩიაშვილი და ჩინელი რაია მან-ცინი.

ფრადი ფოტო რ. ლუცენკოსა

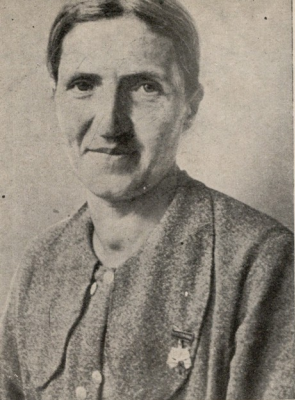

ქართული
ბიბლიოთეკა

ახ. ვიცეაჟი
ღვას წინასაოცობა
შრომით ვახვზა
კალაქუქას
ასკულას 120%

ობილის აბრეშმეაქოვი ღვარჯის მისამართებელ სააქო-ს მშენებელი წინა ფოლადშვილი
ღვას წინასაოცობა შრომით ვახვზა. ყოველდღიურ ვალდებულებას ასრულებს 120 პროცენტით.

ფეოდალ ფეოდალ რ. აკოფოვისა

გმირი დედა აიშე საბილის ასული ვარშაინიძე

გზაზე, გაიკანთ ოჯახიდან დედაშვილი სივალს უხალისე და გაუნყვებელ ძაყს და ჩაწყნებს სამშობლსადმი უაღვაწო სიყვარულს ქსოვლობაში...

ახივს მომდევნოა ღარია — მოსწავლე, შემდეგ მურაღი შიღის — ანცი და მოუცვანთი ბუნია, შუაღვი — ფერიდე, მას მოსდევს ფირტი... — ეს გოცნაა ვეჯშვილის ენაბრძოლი და ეს შეჯვარა ხელთ — ქალდე გოცო, აბიკომ გოცნა დაჯარკებით რაჟი იმიდე გავცირდა... — დღის ამ ხორბაში იმდენი აღობისა, მის სანჯე ომენი სიყვარული გამოხატული გოცნადაში. გოცნა დედაიოს, მის გულ-დუღბელ თანა რაჯეს, პაჩანა იწოლა, დღის კალაში თინიერად რომ ჩაუტრახელა, თავზე ხელს უცაცუნებს უფრის დას, თვალბეში ჩასქივრის, უღმის, საღურსიოდ იწვევა...

ქმელა ოჯახის ცხრავე წევრის თამიორა. იწოლა ამა ხად წყა—რა თვისა; მასთან ხან ერთი და არის, ხან მთიერ მეთვალურედი, რიცა დედა მუშაობს. სტეხი ბაღ-უენახებში და ჩანს პლანტაციებში; სწავლის დროს, კარდა ორთადასი უველა შვილი სკოლაში დღის, მინიერ თავის წაველით ტრიალებს, ჩანს პლანტაციაში, სულემინდე ასევე. — ცალ-ქმარი მოხივადი გამოიწოლაში — შედასორმოდითა შრომადდე გამოიშუავეს შარსან, ოცდახუთმეტიკი თანის მთიერი ფულად მიიღეს, რამდენიმე ტრანა მარქველილუკ მდღერადდე, მარქველილუკ ცხოვრების ოჯახი.

მინიერ კდემამოსილი, ნახს ქალა. ეს მას ხელს არ უშლის შრომის, იუსი მრავალი შვილის დედა. სულემინი ნახს შვილი ტრანის, კდუნჯარა, ვერცხოსწავლილი მომარაგი, მოუსტენარა, ასე ორმოდითა წელს მიღწეული კაცია.

ზობიუთაი ოცწმინიერების სოფელა მუღოს ქობულთის რაიონში. გოცნის ცაცეს რატომ უკრირტად არ არის იგი გამოცხადებული. ზღვიდან ოთხი-ხუთი კილომეტრის დაშორებით ამწმინებულ მთებზე და გირაა...

კახეზე შეუდნო ეს ღამა ზღვიანი სკოლურეული სოფელი. შიგის და ზღვის მღეს მუხევა ხანასდა ხდის აქარ კლანდას. შიგის სიბიედი უზად ფრქვევა სოფელს. მიწაე წოციე, არა, ადამანბიდე გაამრთიენი და ღამარა, შრომისმუჯარულმა, მწელად თუ ნახავი ზობიუთაი შიგის სოფელს — ვველა ერთი მთიერზე უცუტისი და მშენებრა. თამაშვლების სახლი ამ მიმართისაივის დამახასიათებელი მწიორბიხისა და სიღალი, ნაღლი სივრცისა და სიმიდობის, სიჯანსაღისა და სიღამის გამართლებია. არის რადე თავსებური ამ ორსართლიანი, ღამაში სახლის არქიტექტურაში. იგი ქვის სახლის, ვანგიერი გასანსული კედლებით, მწკურთმბიანი ბუჩრით, მაღალი ქვით, მწით შვიდვლი და გაბრწყინებული ფართი ფანჯრებით, ფართი აივანი... ფანჯრებში თითქოს შემოქონს ღამიბენ ნაყოფი დაბრუნებული ხეობის ორტები. ცეცხლი და ნაწებები, ღამინასა და ფართობის ბეგენი ენაევაბს ხახლ-არას. თითქოს ბედნიერების ზღამრებს ბუტბუტის თამაშავულების ორგანო ორასი მგირის სიღრმეში მოჩქარულ მდინარე სინასურა. კიქან, არკვეთა, თვალისწამდობი მთელი სოფლის ბაღ-უენახები და ჩანს პლანტაციები. ცირტურები და სიმიდის ყანები მოჩანს... შვიდე შვილის დედას — მინიერს აჩახილეს არ...

აიშე ვარშაინის შვილები (მარცხნიდან მარჯვნივ): თამაში, ხატკრეა და ნაიღლა.

დედა

კალინია ოორლა

ფოტი ნ. ანასტასიძის

დედა — რამდენი ბავ წარმოიქმნას ამ უძერი ფრეს სახელს ზობიუთაი კოლმეორეგის მინიერ და სულემინ თამაშავულების ოჯახში!

დედა — წარმოიქმნას სიყვარული მთიერთმეტყვალბილი ასიე გდრ აქ, ოჯახში, და შემდეგ...

მოსწავლე ხალისა აჩვენებს დედას მინიერ თამაშავულის თვის დღურს.

ვინ ივის ცხოვრების დიდ გზაზე საით გაიკანთ დედაშვილი უსაზღვრო სიყვარულს ამ უხალისეს, მაგამა ქარიშხლითი გაუნაწვებელ ძაყს...

დედა — ეს არის პირველი სიტყვა, რასაც წარმოიქმნას ასიეს უმცროსი და, გერჯერობით მეშვიდე შვილი ოჯახიშია, რვა თვის იწოლა. ვანჯრდება, დამქლდება, იხივ გავა ცხოვრების დიდ...

სულემინ თამაშავული თვალურს ადევნებს თავის შვილების (მარცხნიდან მარჯვნივ): ასამაის, ხალისას, დარკოს, ფერიდეს, გოცონას და დურის მეცადნიერბას.

XX სკოლისი გადწვევების შედეგად, მიმდინარე წლის სექტემბრიდან დაიწყო მუშაობა ახალი ტიპის სასწავლო აღზრდელითა დაწესებულებებში, ეს გახლავთ სკოლა-ინტერნატები. რაში შედგარაბრებს ძირითადი არის ამ ახლად გახსნილი სკოლებისა რაჲ მთავარია, იგი უპატრონებს და გაზრდის უდღესობაზე ნაგუფებს, დატარებენ მრავალმხრივ და მსყრდენისკვლიანი იუჯახებს. ამასთან ერთად, ინტერნატი დიდ დამხარებას გაწევს მოსახსნურე შობილებს, რომლებიც ადარ რჩებათ იმდენი დრო, რომ საკმარისი მზარეულობა და შევალერეობა გამოიჩინონ შულებს მამათი. აქ, ჩვენთან კი, ნაშუგბი უყვალდერე საქარის და აუტელბელს მიიღებენ, ისინი ცუდიან საშუალო სკოლის სრულ კურსს, ამასთან ერთად, დატარებენ, ხაყუდი სახელობიშობიარ წულქობის დიუფლებიან რიშელმე ხელებს, რომელიც მათ ცხორობის აზსი დიდ დამხარებას გაუწევს. ინტერნატი შეიქვევიან ისინი შრომას, რეცხის, გამოწუმეუგბათი ხეხილქობა, უტრო დამად დაჯანაბად გაიგებენ ჯეგობრბას, სმამაცეს, საშრომლისადმი სიყარულს, ახლოს იწინაბი ბოწესთან. ერთი სიტყვით, სკოლა-ინტერნატების საქმითანა მორედებულა იქოიუტეს, რათა საშობილის გამოუწმადლო უფლებმხრე განვიტარებულა, განაწილებული კომუნისში მომავალი მშენებლები.

...ი, ეს ცეროდენები, ბელისუღდაცაწველები რომ მოიაზებენ მწეაჲ მინ დორეჲ, სულ ცრტა ბნის მცობრბები არბის მათ ხშირად ნახავი ერთად, ოლია ოლუსოი თიშინს დიდერე მზარეულობას უწევს მისივე თანატრლ ტტისჲ დენისოსს.

კარბის ქრალმა საუბარი გავაწვევტინა. თობაში მოკრბლებითი შემიგედა ქერა, ნაქსენილი ახალგაზრდა.

— ინტერნატის აღზრდელი თამაზ ცინციანი, — გავაყენი დირექტორმა ახლად შემოხული და შემდეგ მას დატარებულა — რაბია საქმე, თამაზ საქმე გავქვს რამე?

— იგიეთი არბული, აბტერცემული ტრტე — დიმილით უთხრა აღზრდელმა. — თქვენთან მივიდიდი და დერეცენაში ხედვლებს როდინა შევიწინე, აი ის, მხეუტო კლასში რომ სწავლობს, აქ მიიღებდა, ფულა მოაქონებდა, ცოში ვიპოვე.

ს. — კ. აბაყაჲ დიდი ფული დირექტორი ჩვეთი ჩაფიქრდა, მერე თი მართიანი ხედვლა აიღო.

— თუ რაღაც შევტანა — წამოიქვა მაგლობიშეშლა — შესინა.

ვი გოგონა, ცოცხალი, გვიანია. სწორი უფლავა დედასა, იმდ გვიანია რე შეარცხებულს, კომდ გვიანია სტებლას მამა/სამსუდელა მისი იხელებდა, — გავაყენი ტრტე ხევა ლარისში. — დედა ამ მუშობის, ხუთი შვილის აღზრტას უდებდა, ხელმოკლედ ცხოვრობენ. სამხეტროდ პატარავს შევუბნე, ხაყუდი ისეთი პრეტორე მწეაჲ ნაქსენის ქრეველი — ცხოობისბორბორი — მომეგება პიანე სემიონების, იწეებს, ისე კაბრეტოქია ქრევეს — დამითითი დარება — დირექტორმა — მოსახლელად კრბიტეგორი ჯსოცეო, მოსულებს დიდი დანაწულა ურუბადება. მიქეთა თავის ურესობით. არავის არ უყარებდა, არ სწავლობდა. ერთი იორჯერ უნებაროვდაც გაიარა თხილსში. მევაგოვებმა იმსჯელეს მის შესახებ, ამასაგებმეც დედაქსეს გუნენ მამას მისი თინამსუბრებო პტეობისანი სტეკვა მოკეცა — გამოსწორდებით, ვნახოთ, მე მგონი ჩავარდები კლასოტში. მერე აღზრდელს მიუბრუნდა — თამაზ! ფული პატაროს დებრტნეო, სტებლასს აქ მიიწერულ ხაზზე მაღლებსა გამოიტყუალო, შექეთა ამასაგების წინაშე.

ცინციანი გვილა, დირექტორმა კი შეწვევითი საუბარი გავაყარი.

...1956-57 სასწავლო წლისთვის ჩვენს ქვეყანაში ვინახნა მიიქმეტი სკოლა-ინტერნატი, აქედან, საქართველოში ხუთთან: ბეთანიაში, წულუკიძის რაიონის სოფ. ვარდში, დაბა-ვანთიაში, თეთრი წყაროში და ჩვენთან — კოჯორში.

ჩვენ ინტერნატს 10 სექტორი ფართობი ფავთა, აქ არის მოთავსებული სკოლა, დაამინებელი კორპუსები, სასადილო, კლუბი, ბიბლიოთეკა, სპორტმოედინა, აბანო და მრავალი სხვა ნაგებობა, რომელიც უფლებულ საქობრბებს წარმოადგენს. მორამდურე ცენტრებისათვის. ინტერნატში არიტება 450 ბავშვი, მათი ასაკი ძირითადდ 7-დან 16 წლამდე აღწევს. მოსწავლეთა აღზრტას წამაგებენ ექსპერტბა, ბავშუები უზრუნველყოფილი არბან ოთხჯერადი უკეთი, ჩაგვა-დაბუტებით, ბინი.

ტრტე წამოიღო, თობაში დიდგარი, აქმჩარბებელი ნახივითი გაიარა, — მიეული ჩვენი კოლექტივის ძირითადი ამოცანაა, — თქვა სანა — ბავშვს არ ვგაჩნებთალო იუჯახთან დამზარებულ შევექმნათ ველბობლი სასიამოვნო

ახალი სკოლა

3 ოჯარის მაღალი მდებარეობა აქვს, პატარო ზაფხულის პარტი აქ უფრო მეტად იგრძნობა. ახლო რი პატარო შობის წყაროს წყავებს წინადა, ანკარა და ცოცია, სწორედ ამ პატარისა და ადგილმდებარეობის წყალობითაა, რომ კოჯორი ჩვენი რესპუბლიკის ერთ-ერთი საყურადღებო კურორტად ითვლება.

მაცამ ჩვენ სულ სხვა ვკვირდებრტესხა... პატარა ბიჭი სიამოვნებით გვიჩვენებს სკოლა-ინტერნატის შენობას და ჩამდენიმე წუთის შემდეგ უკვე დირექტორის კაბინეტში ვიპოვდებით.

იურა სავციის დარჯახმა დარჯევის უფლებს მისცა... ზარის წრიალზე საქალაქო თათბებიდან ხმამაღლი გამოიკვიდნენ მოსწავლეები.

მს არის დიდებულნი წამოსწავთა...

ამ სიტყვებით დაიწყო თავის ხაყუბარი გამოცდილება პედაგოგმა, კოჯარის სკოლა-ინტერნატის დირექტორმა ტრტე მაგლობიშეშელმა და განამტკიცა: — როგორც ცნობილია, საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის

მზებზე კლასელი სვეტლანა კორჩაგინა ინტერნატის სასაუბროს პიონერად ითვლება.

ვახტანგ კოსიგინი მალე შეეფიცა ახალ შეგობრებს, მაგრამ დედა მანაც მოსტერება ხოლმე, აი ახლაც გზას გასუფრებს ალექსანდრე — დღეს კვირაა, დედა უნდა ამოვიდეს...

სვეტლანა როდინა, ცველასთავის სავერდო, ცოცხალი გერონა, იგი თავისი საბჭოთაობით და აქტიურობით სხვებისაგან გამოირჩევა.

აი ახწრო ლელიაშვილი, სიხალისითა და ენერგიით სახეს ყმაწვილი...

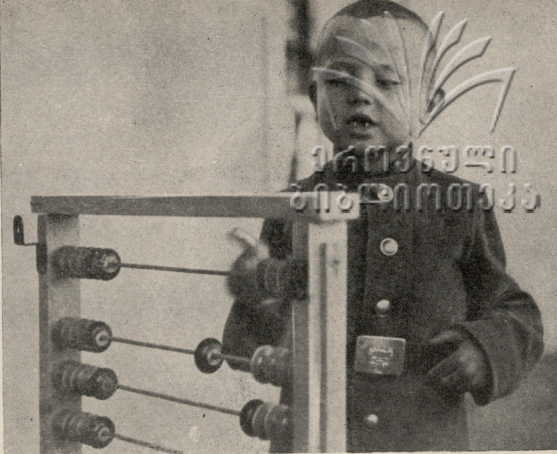
1 კლასში გაკვეთილი მიდის. პედაგოგი სიამოვნებით უსმენს იურა პეკოვს, რომელმაც ამ რამდენიმე დღის წინ დაიწყო სწავლა მკვრამ მაინც შეშვენიერად ერკვევა შიშატების „რთულ პროცესში“.

კოლექტივი, რომელიც ერთი წუთითაც არ ავიწყობს ბავშვს უსშობლობას. ამის პირობები გვაქვს, მტკიცე, ღრმა საძირკველი უკვე ჩაერთო, ახლა სიტყვა ჩვენივე გერგერობითი მრავალი ნაკლებობების გავაწინა, კიდევ დღეი მუშაობა დაეკრძება, სანამ ინტერნატის ცხოვრება ნორმალურ კალაპოტში ჩადგებოდეს. როგორც უნდა ახალი საქმეს, ამხანაგ მრავალი დამბკობა შეხდება წინ, მაგრამ არა უშვია, დასწავლის ისეთი დღეებულება, რომ არ შეიძლება მომავალი უფრო უკეთესი არ შექონდეს. ახლა კი ვთხოვთ თქვენი თვალთ დაინახოთ სკოლა-ინტერნატის ცხოვრება — მოგვართა ღირებურობა და გასაწვლულობაკენ გავფიქრებთ.

აი, რა ენახეთ ჩვენ:

...ლარისა ანდრეევა გულდასმით უცერებს შარვილს თანაკლასელ ბორობას

მეგობრული
ნიშნითაა

აი სისაღილო — ნაილი და მიწილელი. ცოტა ხანის და საზოგადოთ სავერდო მავილას ბავშვები შემოსტდომან. მანამდე კი მთრევე ცვილობს ყველდერია რეკე იყის, რათა ახმა-ხავემმა დროულად და გემრილად ისაღილონ.

ეს პირველკლასელია ცველაზე სავერდოლი გართობა. ...აი თამაში ცუღმი-ნაიის წერტილის შიალწია, ცოტა ხანის და ერთერთი შარვილსასტრე დამარცხების იგემებს.

ტექსტი ბ. გომარათლისა
ფოტო ო. თურქმანისი

სისა, სე, სახელები
საქარო
სიხალისობა
სიხალისობა

კაეი სოკრავა
სას კავშირის სახლში არტები.

იხ მონტანის რაოდენ მრავლისმოქმედა ეს სხელი ცველა უზარალო ფრანკი ადამიანისათვის.

მეტივენი ბუნება იღვანეობდა, მტკიცული და მკვიანი თვალები, მის არცთუ დიდი სხეულები. საამო მისსამეგნა მისი ხავერდებიანი ბიზი ხმა.

სხეულის ყველი ცალკე ნაწილი თითქმის არაბრახარცულია, თითქმის მთლიან მისი სხეულსა სხვადასხვა ადამიანა ნაწილებიდან შეუწყურებელი. მარჯვ არჩობილად გზიბოვდა და გატყვევები მისი უსაზღვრო სანთქანაშია. იგი რავე სულერ სითვის ამბავებს, გიზოვებს, ისე გავრცენა, თითქმის დიდი ხანი იცნობდა მას და მკვებობდა.

იგი მონტანს ყველაფერი ცხოვრებით უღრესად მორიდებულა და სრულად მიუღებელია „ვარსკლავთების“ დამახასიათებელი თვისებებს. უზარალო იცვამს, მხადალა დასარკობს, ენახებოდა და, ჩანს, დიდად დაკვირვებულა.

ქუჩარზე მინალო მონტანს გაუგებლები უღიანდა ამ მხარეს. აუბრ, ჩვენი იგი მიღისი“, ესაღებინა მას ხელს უწყვეტ. ისიც სასაოთოდ გახადებულ იქნა ავტების და მთავრულად ელვებდა ყველას.

უზარალო ადამიანები გზადაცა ამერებდა მას, გაეხატებინა, ხელს უთავთ ნებეს მხარზე. ისიც აუბ ქვეყანა მათ.

იგი მონტანი და მისი მეუღლე, ცნობილი მსახიობი სიმონა სინიორე, ეწყვიან რაველ განსაკუთრებულ ცხოვრებას, რომელიც ადრევე უღვივდა სულიერი შინაისიტი და სრულყოფილი ადამიანი. მას მამრე მუცა გახელი არჩუბისათვის პრინციპული და იმ უფლებას მოსთხოვდა, კარგობით გატყვევებული ნაძა-ლაღვი და სრულიად, რავეც არ უნდა დაუღებო, ყველას წინა მთავრული. თითქმის ცხოვრებითაც ყველაფერი ამიტიტების წინავე ამოფრე ბოლოდ.

სარანგეთის უზარალო ხალხს უყვარს იგი მონტანი მრავალი მიზეზის გამო. იგი მონტანი ხალხის მეტელია. მას მამრე მუცა გახელი არჩუბისათვის პრინციპული და იმ უფლებას მოსთხოვდა, კარგობით გატყვევებული ნაძა-ლაღვი და სრულიად, რავეც არ უნდა დაუღებო, ყველას წინა მთავრული. თითქმის ცხოვრებითაც ყველაფერი ამიტიტების წინავე ამოფრე ბოლოდ.

სარანგეთის უზარალო ხალხს უყვარს იგი მონტანი მრავალი მიზეზის გამო. იგი მონტანი ხალხის მეტელია. მას მამრე მუცა გახელი არჩუბისათვის პრინციპული და იმ უფლებას მოსთხოვდა, კარგობით გატყვევებული ნაძა-ლაღვი და სრულიად, რავეც არ უნდა დაუღებო, ყველას წინა მთავრული. თითქმის ცხოვრებითაც ყველაფერი ამიტიტების წინავე ამოფრე ბოლოდ.

მანაკობაც ჩემთვის ყველაფერს მზარდადგა და დასაურდინი ყო.

„თავი მზითა გამბარბარ“ რას ნიშნავს, უწყობის ეს სიტყვა? ახრებავს იმის და საუცხოო მეგობრების და მწველობის რწმუნება ისტორიას არ იყო ადვილი და საყვილო. მსახიობი და მწველობის არჩობი, თქვენ ეს კარგად იყოი. საჭიროა დიდი მონივნება და ნებისყოფა მარჯვ სულ უფრო უკუცხლად მუშაობ, როდესაც წინადა დელოტი შრომით და როდესაც შესის ირავილი შენი სიმღერების განცხადებითი გრამის.

ჩემს სიმღერებში მინდა კულტურა შენთვის და იქნებ და სხვა-სხვაების პატრონისად ადამიანის სიამაყეს, უარსა უკუცხლად იმდენი დაღუპული თვალი და მისწრაფება კიდეცა უკუცხლად იქნებოდა.

საყუროვადღად ცნობილია იგი მონტანის მიღებულება ჩინობა. საჭიროა ისა ადამიანი მონტანის ხავერდის იყოს მოსტყნებელი, რომ მაყურებელთა წინაწარს იყოს, სურათი სახეობის და ამხელავილი იქნება და იგი უკუ-სიხევეს ამოცხვრეულად მონტანის დიდ ადამიანების მოთხოვნებს. უპირო, იტყვილად სურათები მონტანი იყოი მონაწილეობს. კინოსურათი, რომელშია იგი თამაშობს, მთელი ცხოვრებითი რჩება ეკრანზე, კინობარში ამ დროს მონტანს უზარალო ადამიანებთანაა ხოლოდ სახეს.

საბოთა ადამიანია იგი მონტანს კარგად იცნობდა შესაისნიყო ვიღვე ჩინობა ამუბებენ ახალ მხატვრულ ფუნქს გზივითა დალაღვნი. დიდი მის დავა უზარადა რეკონსრამ იხ სიამა. კინოსურათში ასახულია ყოველი სახეობი მწირობების ცხოვრება, რომელზეც ური განაცხადებს ინილირენდა და კორები საომრად წასვლაზე. სახეობი მწირობების რაღვებს არაღებენ იგი მონტანი და გერმანული მსახიობი კრტ იუტენი.

„არც ერთ დღეში არ ყოვილა იგი მონტანი ასე დამაკვირებელი, ახლა ის დასრულებული მსახიობია. მისი თამაში ზუსტია და ინიდედურული, ყველაფერი მოქმედობისაგან თავისუფალი.“

უცხასწილად დროს იგი მონტანის მონაწილეობით შეუქმნა ორი მხატვრული ფუნქს: „ღამის მარტაბო“, რომელიც დიდგა უზარადა მრეცობის იტანჯარამ და „მეცხე“ და ადამიანები — უცხასწილად რაღვს მონაწილეობს ცნობილი იტალიელი რეჟისორის ვუზუტე და სანტინის ხელმძღვანელობით. იგი მონტანს ხალხის სახირო მითი ამქს მიზიბობდა. როგორც დიანის მსახიობს, 1955 წელს, პარიზში ჩემი მეორედ ჩასვლისას, სარა ბერნარის თეატრში რანჯე არტერ მიღების პიესა „საღამის ავადიკრები“, რომელშიც იგი მონტანი და სიმონა სინიორე მონაწილეობენ.

უნდა ვთქვა, რომ უცხასწილი წლები მამილზე თითქმის არც ერთ წარმოშობას არ მოუღვივებ მკურე ასეთი შობავებელია.

ჩვენ კარგად ვიცნობთ მსახიობის შესრულების სტილსა და მანერას ფრანკულ თეატრში. „საღამის ავადიკრები“ სავსებით რეალისტური, დიდად ეფიციური, მარაღალი და ბარბიანი წარმოდგენა.

მაყურებელი მოვადებოდა ხის დარბაზში, სულგანაძელია და იმისივე ექიმისა რომ თეატრი სრულიად იყოი და შეუქმნა მსახიობი უმეორესების დიდად აქტს, როდესაც მისი რანჯე სცენაზე წარმოსახება მანვე ცრემლმომწვევების უკუცხლი, რომელიც ვერ კიდევ დროს უზარალო ადამიანების ცხოვრებას.

ჩვენ თეატრთან დიდად აღუგებელი გამოვიდით. მე დღესაც განიცდი ამ ნაწილად შეუხიზნავი წარმოდგენის უღვივდა შობავებლებსა და ამ საუცხოო ადამიანთან სატყველო მონივნებით იუენენ სიმონა სინიორე და იგი მონტანი.

განუცხელებია ხალხში იგი მონტანის, როგორც მონიღროსა და ესტარტის მსახიობის, პოპულარობა. ამ იგი უნდაღია.

რამა იგი მონტანის, როგორც მონიღროსა, ძლიერება შედის, ისიც იგი მონტანს ცხრებდაუ არ უღვივდა, მისი მხა მინაწილებითი რაღვს მონტანი რაღვაც უნდა ნახოთ. აი, იგი განიხილავს სცენაზე ისეთი როგორც ცხოვრებაა, უტარობდ, ჩამცხელი თავისმეორე შექმნილი სახეობის სატყველო მონივნებით. ისეთი შობავებელია ვეკმეხიანი, თითქმის მსახიობი ცხოვრებებსა კი არ გამოვიდა, არამედ მაყურებელთა დარბაზთან, სადაც ხალხს შეუცხლდა, რომ პრინციპული და კარგად გატარების დროს გამოვიდა დღეშივე ამხანაგად და უნდა უზრუნველად დასრული მათი სურათები — უწყობის რამე.

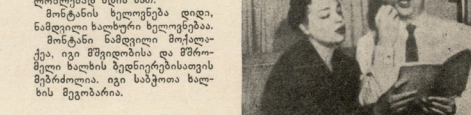
იგი მონტანს ფრანკული პარიზის მონიღროსა უწყვიდებენ. მისი სისამიგრო რეჟისორები ძალიერ მდიდარია და მრავალმხარეობათა. მისი სიმღერები სხვადასხვა კომპოზიტორების და მწველობის მიერ არის შექმნილი. ამ სიმღერები განილობა დიდად ფართო საწყობი. საბოთა ადამიანები კარგად იცნობენ იგი მონტანის მიერ შექმნილებულ სიმღერებს. ათგონა სანტინეზე, მკვიანის მდიდარობა, ცხოვრება, რომელიც უწყვიდებენ, ვარსკლავის სიმღერა, „პარიზი“ და სხვა.

იგი მონტანს პარიზზე, უზარალო ადამიანების ფიტებზე, ბავშვებზე, ქალებზე, სიყვარულზე, პარიზის მწვერულზე, მისი სახალისა და რეველუციური წასვლად მწირობება რღვრის ცხოვრებაზე, პარიზულებისაგან თავისი ქაღალის ტურქში დაღირალი სისხლსა და ცრემლზე, მათ თავისუფლების მოთვარებზე.

ეს სიმღერები სულს უღვივდა, ჩინობი, ბავშვებთან მიმდინარე, ბავშვებზე პარიზისა და პარიზულების, მათი რეველუციური წარსლის დღესა და გულწრფელ სიყვარულზე ხალხის მოწყობა, მათი სიყვარული, მათევე.

იუნისს მარცხებელი უფ ნაღველი შემოქმედა, დარბაზში მყოფი შეუხმედად ეტრფიან თინათების. მონტანის შესრულებული სიმღერა ატირებდა და საუცხოოდად ამოცხვრებდა, ახლობლებს ხელს მათ.

მონტანის ხელოვნება დიდად, ნაწილობა ხალხური ხელოვნებაა. მონტანი ნაწილობა მოქალაქეა, იგი შეუძლებელია და მწირობება ხალხის მდინარეებისაგან მწირობება. იგი საბოთა ხალხის მეგობარია.

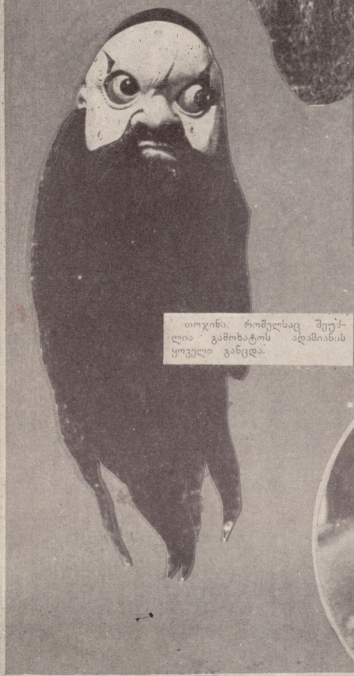
ჩინური მსვლელები

სვედსება თოჯინა.

მოხედაობა მან-ძა-ზოუ.

თოჯინა რომელსაც შექმნილი გამოხატვის აღმწიარს უძველესი ვანკადა.

თოჯინების თეატრი ჩინეთში, ისევე როგორც მთელ ჩინურ ხელეწიფებას, მრავალსაუკუნოვანი ისტორია აქვს. ჩინეთის ერთ-ერთი უძველესი თოჯინების თეატრის — ძიან-ჯოუს ზოგიერთი პიესა და წერილია ჯერ კიდევ XVI საუკუნის დასაწყისში. ამ თეატრის თოჯინები შეიქმნა მოძრაობის, მოძრაობის მათი თვალში, თავი და ხელ-ფეხები, მათი სხივის გამოხატულება ცალკეული და გამოხატვის სარკმლის, წიხტარების, შიარტლების და ა. შ. ძიან-ჯოუს თეატრის თოჯინები დამზადდნენ ოსტატ ძიან-ძა-ზოუს მიერ, რომელმაც ეს ხელეწიფება მამიხან ბეგეიდრობით მიიღო. რან-ძა-ზოუს მამამ 30 სხივის თოჯინა შექმნა, ხოლო მისმა შვილმა ეს რიცხვი 114-მდე მიიყვანა. ამჟამად ძიან-ძა-ზოუ 81 წელზე მეტი ჯიხნია, მაგრამ საუყარელო საქმე მინც არ შეტოვებია. მისმა თოჯინებმა, რომლებიც გამოდნენ იყო ჩინეთის მხატვრულ ხალხურ ნაყოობათა გამოქვეყნებზე 1953 წელს, დიდი მიწონება დამისახტრა.

15

სტენა თოჯინების დრამიდან ეფფეხი მოყვლი იყო უსუნის მტერი.

6.14/1

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

